

אשכול נבו / על: יפתח יעבץ ז"ל

יפתח יעבץ ז"ל עם אמו. "אם הייתי צריך לפסל מחדש את חיי, לא הייתי משנה דבר"

המגן של נחל עוז

סרן יפתח יעבץ ז"ל, לוחם מגלן, היה מהראשונים להגיע לעוטף ולהסתער מול כמות אדירה של מחבלים. מאיפה האומץ, אני תוהה מול אמו שירה, שהיא יפתח נהגו לשלוח זה לזה שירים מדי סוף שבוע. "מה הם חיי האדם אם לא ניווט ארוך", יפתח כותב באחד מהם

יעבץ בילדותו. רגיש, נחוש ומלא אהבה

מוצא מילים שיפתח כתב בעצמו תחת הכותרת "קצת פילוסופיה של חמש בבוקר אחרי ניווט": "כל אחד צריך כנראה איזה מאגר מים ללכת לקראתו, משהו גדול וגבוה, שאתה יודע - לשם אני צריך להגיע, גם כשתברבר, תאבד את דרכך. תהיה חסר אונים ואבוד, תרים את הראש, תראה את המאגר, ופשוט תתחיל ללכת לקראתו. כי מה הם חיי אדם אם לא ניווט ארוך, מלא בהתברבריות".

היא שולחת לי סרטון שהעבירו לה החברים שלו. הסרטון צולם בסוף ספטמבר. הם קבעו פגישה, ורק הוא לא הגיע עדיין, כי הוא תקוע בצבא. הם שרים את "אהבת געוריי" של שלום חנוך ומעלים אותו לשיחת וידאו כדי שיוכל להצטרף. ממש לקראת סוף הסרטון אחד החברים זועק "איפה אתה, יעבץ, איפה אתה? צריי כים אותך פה!"

קורע לב. אנשים מנחל עוז לא מפסיקים ליצור איתנו קשר בשבועות האחרונים, שירה מספרת. מורים לנו במילים נרגשות. אומרים שיפתח הציל את חייהם.

אני שואל אותה אם זה מנחם אותה. היא אומרת ששום דבר לא באמת יכול לנחם. אבל שטוב לה לשמוע שמעריכים אותו. שידועים מה קרה. שזוכרים.

ואולי בגלל זה אני כותב את הטקסט הזה עכשיו.

שיזכרו את יפתח יעבץ, רגיש ונחוש ומלא אהבה ומוקף חברים, כמו שהוא היה באמת. ✕

סרן יפתח יעבץ נפל ב-7 באוקטובר בהגנה על נחל עוז. איתו נהרגו גם רס"ן חן בוכרים וסמ"ר אפיק רוזנטל, יהי זכרם ברוך.

* אני מכיר את יפתח יעבץ מאז שהיה תינוק, אמא שלו שירה ואני עבדנו באותו משרד, והיא הייתה מביאה אותו לעבר דה לפעמים. אחר כך, לאורך השנים, שאלתי עליו, והיא סיפרה. על ילד שקורא שירים, מנגן בפסנתר ומשחק טניס. על ההחלטה לוותר על הקריירה הספורטיבית ולהתגייס לקרבי. על הטיפוס שלו במעלה שרשרת הפיקוד של סירת מגלן. לפני שאני שואל על הגבורה של יפתח בבוקר 7 באוקטובר, אני מבקש אישור משירה. אני שואל אותה אם זה מתאים בכלל, ככה, בעיתון, והיא עונה ללא היסוס שכן. היא רוצה שיידעו. חשוב לה.

בבוקר של 7 באוקטובר, עם היוודע דבר המי תקפה של חמאס על עוטף עזה, יפתח הוקפץ ליחידה שלו. כשבכירים ממנו היו עדיין בהלם, ויחידות רבות של הצבא לא תיפקדו, יפתח והסמג"ד שלו יצאו ללא היסוס לדרך. הם היו הראשונים לנסוע לעוטף, הראשונים להיכנס לנחל עוז והראשונים להיתקל בכמות אדירה של מחבלים ולהסתער. מאיפה האומץ? אני שואל את אמא שלו, והיא מפנה אותי למשפט הסיום של מכתב הפרידה שכתב לה ולאביו כמה חודשים לפני, ערב מבצע בג'נין שעל ההשתתפות בו קיבל תעודת הצטיינות. "להילחם על הארץ הזאת, להוביל את היחידה הזאת, זו לא גבורה עילאית - זה סטנדרט, ואם הייתי צריך לפסל מחדש את חיי, לא הייתי משנה דבר. אוהב אתכם".

יפתח ואמו נהגו לשלוח זה לזה שירים מדי סוף שבוע. כשסיים את קורס הקצינים בבה"ד 1, כרכה את השירים בספרון שכותרתו "שיר לשבת". בין "דיוק הכאב וטשטוש האושר" של יהודה עמיחי ל"שמרי נפשך" של אלתרמן אני